

Αριθμός απόφασης 647/2019

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Τμήμα 9ο Μονομελές

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Ιανουαρίου 2018, με δικαστή την Αικατερίνη Τσίγκα, Εφέτη Δ. Δ. και γραμματέα τον Ιωάννη Ρήγα, δικαστικό υπάλληλο,

για να δικάσει την από 01-10-2018 (αριθμ. καταχ. ΑΒΕΜ: ./29-10-2018) έφεση

του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (ΕΦΚΑ), ως οιονεί καθολικού διαδόχου του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολουμένων Τομέας Νομικών» - Τ.Α.Ν.), που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αμερικής αρ. 12), το οποίο παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο Κωνσταντίνο Φανό, σύμφωνα με την από 09-01-2019 έγγραφη δήλωση του άρθρου 133 παρ.2 του ΚΔΔ, την οποία κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου,

κατά του ... κατοίκου Αμαρουσίου Αττικής (οδός ...), ο οποίος παραστάθηκε αυτοπροσώπως,

Το Δικαστήριο,

μελέτησε τη δικογραφία και

σκέφτηκε σύμφωνα με το νόμο.

1. Επειδή, με την κρινόμενη έφεση, παραδεκτώς επιδιώκεται η εξαφάνιση της 9117/2018 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την απόφαση αυτή έγινε δεκτή σχετική αγωγή του ήδη εφεσιβλήτου, συνταξιούχου Δικαστικού Λειτουργού, του Τομέα Ασφάλισης Νομικών του Ενιαίου Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ) (πρώην Ενιαίου Ταμείου Ανεξάρτητα Απασχολούμενων-Ε.Τ.Α.Α.) και υποχρεώθηκε ο εκκαλών ασφαλιστικός φορέας να του καταβάλει, ως αποζημίωση, κατ' εφαρμογή των άρθρων 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου Αστικού Κώδικα (Εισ.Ν.Α.Κ.), νομιμοτόκως, από την επίδοση της αγωγής, τόσο το ποσό των 3.070,32 ευρώ, προς αποκατάσταση της ζημίας την οποία υπέστη από τις περικοπές που επιβλήθηκαν στην κύρια σύνταξη γήρατος που λάμβανε αρχικώς από το Ε.Τ.Α.Α και στη συνέχεια από τον Ε.Φ.Κ.Α., για το χρονικό διάστημα από 01.07.2015 έως 30.6.2017, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν.4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 του ν. 4093/2012, όσο και αυτό των 500 ευρώ, ως αποζημίωση, για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη από τις ως άνω παράνομες πράξεις του εκκαλούντος ασφαλιστικού φορέα.

2. Επειδή, προς εφαρμογή του εγκριθέντος κατά το έτος 2012 δευτέρου «Μνημονίου Συνεννόησης» (Ν. 4046/2012), ακολούθησαν το ίδιο αυτό έτος, δύο νομοθετήματα με αντικείμενο την περαιτέρω –μετά διαδοχικές περικοπές - περιστολή κυρίων και επικουρικών συντάξεων: Ο Ν. 4051/2012 (Α' 40), με το άρθρο 6 του οποίου μειώθηκαν αναδρομικά κατά 12% οι κύριες συντάξεις που υπερβαίνουν τα 1.300 ευρώ και οι επικουρικές συντάξεις, με κλιμάκωση του ποσοστού μείωσης (10%, 15% και 20%) αναλόγως του ύψους αυτών και με κατοχύρωση κατώτατου ορίου 200 ευρώ, καθώς και ο Ν. 4093/2012 (Α' 222), με το άρθρο πρώτο του οποίου, αφενός μεν μειώθηκαν εκ νέου, σε ποσοστό από 5% έως και 20%, οι από οποιαδήποτε πηγή και για οποιαδήποτε αιτία συντάξεις, που υπερβαίνουν αθροιστικώς τα 1.000 ευρώ αφετέρου δε καταργήθηκαν πλέον για όλους τους συνταξιούχους τα επιδόματα και δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας. Στις αιτιολογικές εκθέσεις των εν λόγω διατάξεων δεν μνημονεύονται καθόλου οι προηγηθείσες περικοπές, η δε λήψη των νέων μέτρων αιτιολογείται με γενική αναφορά στις «δημοσιονομικές ανάγκες της χώρας», στη «δυσμενή οικονομική κατάσταση συγκεκριμένων ασφαλιστικών φορέων» και στην ανάγκη «να διασφαλιστεί η βιωσιμότητα όλων των φορέων κοινωνικής ασφάλισης...». Στο δεύτερο αυτό Μνημόνιο προβλεπόταν σχετικώς ότι «για την πορεία δημοσιονομικής προσαρμογής του προγράμματος» και ενόψει «των συνεχών προβλημάτων της Ελλάδας με τη φορολογική συμμόρφωση» θα χρειαζόταν η λήψη «επιπρόσθετων μέτρων», ότι «το μεγαλύτερο μέρος της προσαρμογής θα επιτυγχανόταν μέσω περικοπών δαπανών που θα αποσκοπούσαν στη μόνιμη μείωση του μεγέθους του κράτους», ότι

«πολλές από αυτές τις περικοπές θα έπρεπε να αφορούν τις κοινωνικές μεταβιβάσεις» και ότι «η μεγάλη εναπομείνασα δημοσιονομική προσαρμογή θα έπρεπε κατ' ανάγκη να περιλαμβάνει περαιτέρω προσαρμογές των συντάξεων ... με τρόπο που να προστατεύονται οι χαμηλοσυνταξιούχοι...» (ΣΤΕ Ολομ. 2287/2015 σκ. 23η).

3. Επειδή, οι διατάξεις αυτές ψηφίστηκαν, όταν είχε πλέον παρέλθει διετία από τον πρώτο αιφνιδιασμό της οικονομικής κρίσεως και αφού εν τω μεταξύ είχαν σχεδιασθεί και ληφθεί τα βασικά μέτρα για την αντιμετώπισή της. Επομένως, κατά την επιχειρηθείσα με τις διατάξεις αυτές νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγομένων, ο νομοθέτης δεν δικαιολογείτο πλέον να προχωρήσει στην ψήφιση των σχετικών ρυθμίσεων χωρίς ειδική έρευνα του αντικειμένου αυτών, αλλά όφειλε, κατά τα προεκτεθέντα, να προβεί σε εμπεριστατωμένη μελέτη, προκειμένου να διαπιστώσει και να αναδείξει τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν συμβατή με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις, τις απορρέουσες, μεταξύ άλλων, από τον θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της μελέτης αυτής, όφειλε, κατ' αρχάς, ο νομοθέτης να προβεί σε συνολική εκτίμηση των παραγόντων που προκάλεσαν το πρόβλημα το οποίο επικαλείται ως προς τη βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών (και, μάλιστα, ενός εκάστου εξ αυτών, ενόψει της διοικητικής και οικονομικής του αυτοτέλειας), και, ενόψει των παραγόντων αυτών –όπως είναι η μείωση της αξίας, μέσω του PSI (ν. 4050/2012), των διαθεσίμων κεφαλαίων των εν λόγω οργανισμών, κυρίως δε, η παρατεινόμενη ύφεση και η συνακόλουθη αύξηση της ανεργίας, στις οποίες ουσιωδώς συμβάλλει η πτώση του βιοτικού επιπέδου μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού συνεπεία μέτρων αντίστοιχων με τα επίδικα (μειώσεις συντάξεων και μισθών) ή φορολογικών επιβαρύνσεων– να κρίνει για την προσφορότητα των επίδικων αυτών μέτρων. Τούτο δε ενόψει και της διαπιστώσεώς του ότι τα αντίστοιχα μέτρα που είχε λάβει μέχρι τότε (μειώσεις συντάξεων και μισθών) δεν είχαν αποδώσει τα αναμενόμενα και ότι η οικονομική ύφεση είχε ενταθεί με ρυθμούς που είχαν ανατρέψει τις αρχικές προβλέψεις. **Ακόμη δε κι αν τα επίδικα μέτρα κρίνονταν πρόσφορα, κατά τα ανωτέρω, ο νομοθέτης έπρεπε περαιτέρω να μελετήσει και να αποφανθεί αιτιολογημένα για την αναγκαιότητά τους, εξετάζοντας την ύπαρξη τυχόν εναλλακτικών επιλογών και συγκρίνοντας τα οφέλη και τα μειονεκτήματα της καθεμιάς για τους επιδιωκόμενους δημόσιους σκοπούς (δημοσιονομική προσαρμογή, βιωσιμότητα των ασφαλιστικών οργανισμών, διασφάλιση ικανοποιητικού, κατ' άρθρο 22 παρ. 5 Συντ., επιπέδου ζωής των ασφαλισμένων). Τέλος, εφόσον, πάντως, κατόπιν των ανωτέρω, ο νομοθέτης επέλεγε, όπως εν προκειμένω, να προβεί σε συγκεκριμένες περικοπές συντάξεων (επιλογή, κατ' αρχήν, δικαστικά ανέλεγκτη), όφειλε προηγουμένως να εξετάσει με τρόπο επιστημονικό και δικαστικά ελέγξιμο, αν οι επιπτώσεις των περικοπών τούτων στο βιοτικό επίπεδο των θιγομένων, αθροιζόμενες με τις επιπτώσεις από τα ήδη ληφθέντα γενικά μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης (όπως οι αλληπάλληλες, κατά τα εκτεθέντα, φορολογικές επιβαρύνσεις) και συνδυαζόμενες με τις ευρύτερες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες της διανυόμενης έκτακτης περιόδου (κόστος αγαθών και υπηρεσιών, περικοπές παροχών υγείας, ανεργία και επίδρασή της στο οικογενειακό εισόδημα, έκταση και περιεχόμενο δανειοληπτικών υποχρεώσεων), οδηγούν σε ανεπίτρεπτη μείωση του επιπέδου ζωής των συνταξιούχων κάτω του ορίου εκείνου που συνιστά, κατά τα προεκτεθέντα, τον πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού τους δικαιώματος. Από κανένα όμως στοιχείο δεν προκύπτει ότι ως προς τα ανωτέρω ζητήματα έλαβε χώρα εν προκειμένω τέτοια μελέτη. Πέραν δε τούτου, δεν προκύπτει ούτε ότι ελήφθησαν υπ' όψη οι κρίσιμες ως άνω συνταγματικές παράμετροι. Διότι, όπως συνάγεται από τις οικείες προπαρασκευαστικές εργασίες, μόνο κριτήριο για τη θέσπιση των σχετικών μέτρων απετέλεσε η συμβολή τους στη μείωση των δημοσίων δαπανών και τη «δημοσιονομική προσαρμογή». Ακόμη δε και η αναφορά στην «δυσμενή οικονομική κατάσταση» των ασφαλιστικών οργανισμών, ως βασικής αιτίας του προβλήματος, γίνεται αορίστως, είτε για όλους τους οργανισμούς συλλήβδην, είτε για κάποιους μη κατονομαζόμενους, χωρίς να εκτιμάται συγκεκριμένα η κατάσταση καθενός από αυτούς (εν όψει της οικονομικής αυτοτέλειάς τους και των επιβαλλομένων, αναλόγως, διαφοροποιήσεων) και χωρίς να αναφέρεται αν και πώς συνέβαλε το κράτος, κατά τη συνταγματική του υποχρέωση, στη διασφάλιση της βιωσιμότητάς τους. Άλλωστε, αντιθέτως προς όσα εκτίθενται παραπάνω ως**

προς τις υποχρεώσεις του κράτους για την κοινωνική ασφάλιση, οι επίμαχες νομοθετικές ρυθμίσεις διέπονται από την, υπό το «νέο ασφαλιστικό σύστημα», συνταγματικώς μη ανεκτή αντίληψη ότι το κράτος ρυθμίζει απλώς και οργανώνει την κοινωνική ασφάλιση χωρίς και να υποχρεούται να συμμετέχει στη χρηματοδότηση των οργανισμών κοινωνικής ασφαλίσεως ή ότι η υποχρέωση αυτή μπορεί να αναπληρώνεται με παροχές προνοιακού χαρακτήρα, καθώς και ότι η διασφάλιση της βιωσιμότητας των εν λόγω οργανισμών απόκειται στους ίδιους τους ασφαλισμένους, συναρτώμενη, προεχόντως ή και αποκλειστικώς, με τη μαθηματική σχέση μεταξύ καταβαλλόμενων εισφορών και χορηγούμενων παροχών. Κατόπιν τούτων, οι ανωτέρω διατάξεις των νόμων 4051 και 4093/2012 αντίκεινται στις προπαρατεθείσες συνταγματικές διατάξεις και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες· η αντίθεση δε των διατάξεων τούτων προς το Σύνταγμα αφορά στις περικοπές όχι μόνο των κύριων αλλά και των επικουρικών συντάξεων. Διότι ο υποχρεωτικός χαρακτήρας της επικουρικής κοινωνικής ασφαλίσεως, η οποία παρέχεται από το Ε.Τ.Ε.Α. και άλλους φορείς και η, συνεπεία τούτου, λειτουργία αυτών υπό μορφήν νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (ΑΕΔ 87/1997, ΟΛΣΤΕ 5024/1987) δικαιολογούνται από τον δημόσιο σκοπό, τον οποίο οι φορείς αυτοί υπηρετούν κατά το άρθρο 22 παρ.5 του Συντάγματος, συμβάλλοντας –δια της χορηγήσεως παροχών συμπληρωματικών εν σχέσει προς τις χορηγούμενες από τους φορείς υποχρεωτικής κύριας ασφαλίσεως– στη διασφάλιση υπέρ των συνταξιούχων ενός ικανοποιητικού επιπέδου διαβιώσεως, κατά το δυνατόν εγγύς εκείνου το οποίο είχαν αυτοί κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου. Ενόψει δε του εν λόγω δημοσίου σκοπού, το κράτος, ανεξαρτήτως αν μέχρι σήμερα δεν έχει προβλεφθεί τακτική κρατική χρηματοδότηση των φορέων της υποχρεωτικής επικουρικής κοινωνικής ασφαλίσεως, υποχρεούται, πάντως, κατά την ανωτέρω συνταγματική διάταξη, να συμμετέχει στη χρηματοδότηση και των φορέων τούτων, προς κάλυψη των ελλειμμάτων τους. **Επιπλέον, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, με τις ως άνω διατάξεις και την επέμβαση που επέρχεται μέσω αυτών στα δικαιώματα των ενδιαφερομένων, κλονίζεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ του γενικού συμφέροντος που τις υπαγόρευσε και των περιουσιακών δικαιωμάτων των θιγόμενων συνταξιούχων, καθώς παραβιάστηκε ο πυρήνας του συνταξιοδοτικού τους δικαιώματος (Ε.Δ.Δ.Α., Κηοιακίνα κατά Γεωργίας, ό.π., σκ. 71) και αναγκάστηκαν αυτοί να υποστούν ένα υπερβολικό ατομικό βάρος (Ε.Δ.Δ.Α., Κηοιακίνα κατά Γεωργίας, σκ.72), κι ως εκ τούτου, με τις εν λόγω διατάξεις παραβιάζεται και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. (ΟΛ. ΣΤΕ 2287/2015 σκ. 24η).**

4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα ακόλουθα: Δυνάμει της ./14-9-2016 πράξης του Αναπληρωτή Διευθυντή Παροχών του Ε.Τ.Α.Α./Τ.Α.Ν. απονεμήθηκε στον εφεσίβλητο, επίτιμο Πρόεδρο Εφετών Διοικητικών Δικαστηρίων, κύρια σύνταξη γήρατος, ύψους 553,23 ευρώ μηνιαίως, από 1-7-2015, βάσει συνολικού συντάξιμου χρόνου 43 ετών, 10 μηνών και 25 ημερών. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από την με Α.Π../5-3-2018 έκθεση απόψεων του ήδη εκκαλούντος ασφαλιστικού φορέα προς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, αλλά και από τα οικεία μηνιαία ενημερωτικά σημειώματα συντάξεων χρονικού διαστήματος 1-11-2016 έως 30-6-2017, επί του ως άνω ποσού σύνταξης εφαρμόστηκαν οι μηνιαίες μειώσεις-περικοπές αφενός του ν.4051/2012, ανερχόμενες στο ποσό των 40,97 ευρώ, αφετέρου του ν.4093/2012, ποσού 86,96 ευρώ, ήτοι συνολική μείωση ύψους ποσού 127,93 ευρώ, μηνιαίως. Κατόπιν τούτων, ο ήδη εφεσίβλητος με σχετική αγωγή του ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, ισχυρίσθηκε ότι μη νομίμως διενεργήθηκαν οι ανωτέρω περικοπές στη σύνταξή του, προβάλλοντας αντίθεση των ανωτέρω διατάξεων των ν.4051/2012 και 4093/2012 στις διατάξεις 2 παρ.1, 4 παρ.1 και 5, 21 παρ.3, 22 παρ.5, 25 παρ.1 και 4 του Συντάγματος καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.. Περαιτέρω, ζήτησε να υποχρεωθεί ο ήδη εκκαλών ασφαλιστικός φορέας να του καταβάλει: α) το ποσό των 3.070,32 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στις περικοπές της κύριας σύνταξης γήρατος που έλαβε για το χρονικό διάστημα από 01-07-2015 έως 30-06-2017 (νομιμοτόκως, από την επίδοση της αγωγής) και β) το ποσό των 500 ευρώ ως αποζημίωση, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη από τις ως άνω παράνομες πράξεις και παραλείψεις των αρμοδίων οργάνων των ασφαλιστικών φορέων. Εξάλλου, ο, ενώπιον του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, εναγόμενος ασφαλιστικός φορέας, με την έκθεση των απόψεών του, δεν αμφισβήτησε τη διενέργεια των ανωτέρω περικοπών-μειώσεων δυνάμει των ν.4051/2012 και 4093/2012, υποστηρίζοντας ότι έχει αποσταλεί ερώτημα στο Υπουργείο αναφορικά με

την εφαρμογή των 2287-2288/2015 αποφάσεων της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας και περαιτέρω, προβάλλοντας ότι, πάντως, οι δικαστικές αυτές αποφάσεις έχουν ισχύ μεταξύ των προσώπων, που ήταν διάδικοι στις συγκεκριμένες δίκες και ότι οι σχετικές κρατήσεις διενεργούνται στις συντάξεις βάσει διατάξεων νόμων, που εξακολουθούν να ισχύουν. Η ως άνω αγωγή έγινε δεκτή με την εκκαλούμενη απόφαση, κατά τα αναφερόμενα στην 1η σκέψη της παρούσας, κατά της οποίας στρέφεται ήδη η κρινόμενη έφεση.

5. Επειδή, καταρχήν, ο λόγος της τελευταίας ότι η ένδικη διαφορά αφορά στην αμφισβήτηση του τρόπου υπολογισμού της σύνταξης του εφεσιβλήτου από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους και δεν έχει ως αντικείμενο ασφαλιστική διαφορά, κατ' εφαρμογή της ασφαλιστικής νομοθεσίας και συνεπώς η εκδίκαση της υπόθεσης δεν υπάγεται στη δικαιοδοσία των διοικητικών δικαστηρίων, αλλά ανήκει στην αποκλειστική δικαιοδοσία του Ελεγκτικού Συνεδρίου στο οποίο και θα έπρεπε να παραπεμφθεί, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος (**ΟΛ. ΣΤΕ 2287/2015 σκ. 27η**). Περαιτέρω, προβάλλεται ότι εσφαλμένως με την εκκαλούμενη απόφαση έγινε δεκτή η σχετική αγωγή, δεδομένου ότι οι γενόμενες περικοπές ενεργήθηκαν σε εφαρμογή των εκάστοτε θεσπιζόμενων διατάξεων νόμου, οι οποίες δεν παραβιάζουν το Σύνταγμα και εξακολουθούν να ισχύουν.

6. Επειδή, το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη ότι, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στην 3η σκέψη της παρούσας, οι μειώσεις που επήλθαν στην κύρια σύνταξη του εφεσιβλήτου κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 του ν. 4093/2012, είναι αντίθετες στο Σύνταγμα και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, κρίνει ότι μη νομίμως περικόπηκε κατά τα αντίστοιχα ποσά η κύρια σύνταξη που αυτός έλαβε από το Ε.Τ.Α.Α. και ακολούθως από τον Ε.Φ.Κ.Α. Συνεπώς, λόγω της παράνομης αυτής μείωσης, δημιουργείται ευθύνη του εκκαλούντος ν.π.δ.δ. προς αποζημίωση του ανωτέρω, σύμφωνα με τα άρθρα 105-106 του Εισ.Ν.ΑΚ. και ειδικότερα να καταβάλει σε αυτόν, τόσο τις διαφορές συντάξεων για το από 1-7-2015 έως 30-6-2017 χρονικό διάστημα, οι οποίες, βάσει των οικείων μηνιαίων ενημερωτικών σημειωμάτων συντάξεων, ανέρχονται στο ποσό των 3.070,32 ευρώ {40,97 ευρώ (μείωση βάσει του ν.4051/2012) ×24 μήνες + 86,96 ευρώ (μείωση βάσει του ν.4093/2012) ×24 μήνες}, που δεν αμφισβητείται από το εκκαλούν, όσο και αυτό των 500,00 ευρώ, για το οποίο το τελευταίο δεν αντιτίθεται ειδικότερα, ως εύλογη χρηματική ικανοποίηση, λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη ο καθ' ου, εξαιτίας των παρανόμων ενεργειών του εν λόγω ασφαλιστικού φορέα, νομιμοτόκως, από την επίδοση της αγωγής (30-6-2017), όπως ορθώς και νομίμως κρίθηκε και με την εκκαλούμενη απόφαση, απορριπτομένων των περι του αντιθέτου, ως αβασίμων.

7. Επειδή, κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη έφεση, χωρίς καταλογισμό δικαστικών εξόδων σε βάρος του εκκαλούντος, λόγω έλλειψης σχετικού αιτήματος (άρθρο 275 παρ. 7 εδάφιο α' του Κ.Δ.Δ.).

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Απορρίπτει την έφεση.

Η απόφαση δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του Δικαστηρίου στο ακροατήριο του στις 20 Φεβρουαρίου 2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΤΣΙΓΚΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ